

[Clausager.] søger Forholdene. Og der er een Mand, man navnlig kan takke for det, det er forhenværende Statsminister N. Neergaard. Han har holdt fast ved det; han har nok villet have noget Luksustold, men ikke Told paa Nødvendighedsartikler. Tværtimod er der sket Nedsættelse paa adskillige Ting, som Redskaber, Hjælpstoffer og andre Varer. Det er en Kendsgerning, vi ikke kommer udenom.

Nu har, som sagt, de Radikale bundet Socialdemokraterne til et Arbejdsprogram. De er uenige om en hel Del; men det er foreløbig lagt til Side; hertil hører Told og Beskyttelse i de forskellige Former for Erhvervslivet. Der er andre Ting, som man er uenig om, og som man ogsaa har lagt til Side; det skal jeg ikke opholde mig ved. Man er uenig om Formen for Arbejdernes Deltagelse i Erhvervsvirksomheder, man er uenig om Voldgiftsspørgsmaalet, man er uenig om Kirkepolitikken; alt det formoder jeg er lagt i Skuffen. Man er enig om et Arbejdsprogram, og den store Generalnævner, hvori det hele gaar op, er Forsvarssagen. Den kan naturligvis som en mægtig Paraply dække over meget; det er der ikke Tvivl om.

Men saa er Spørgsmaalet: Kan det holde? Det er ejendommeligt at se, at ikke alene andre Talere, men ogsaa radikale Talere taler om dette, om det kan holde — der er vist to, der i Dag har talt om det —, og det er vel saa ikke helt ubeføjet, at jeg saa ogsaa siger et Par Ord om det. Maa jeg først sige, at jeg vil ønske for dansk Erhvervsliv, at det kan holde. Jeg mener, at Krisen er ikke overstaaet endnu, og at det vilde være Uret og urimeligt at indføre direkte Støtte enten i Form af Tilskud eller i Form af Told til visse Dele af Industrien, som saa de øvrige kom til at bære. De har nok at slæbe paa endnu. For saa vidt vilde jeg altsaa ønske, at de Radikale kan binde Socialdemokraterne til at lade dette Spørgsmaal ligge. Men Spørgsmaalet er altsaa, om de kan, om de faar Lov til det. Jeg skal ikke sige det allermindste haanende om det radikale Parti eller irettesætte det, fordi det er gaaet sammen med Socialdemokratiet om at danne Ministerium. Det var mig en Overraskelse, jeg havde ikke ventet det, men det maa de nu selv om. Jeg vil, som sagt, ønske, at det lille Parti kan føre det igennem at holde det store Parti fra de Ting, som jeg mener er skadelige. Men jeg er ikke klar over, hvor ærligt det i Grunden er ment. Det kom mig, som sagt, som en Overraskelse, fordi jeg ved saa mange Lejligheder har set, at der ikke just er det venligste Sindelag mellem de to

Partier. Jeg hørte nok forleden det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sige, at det gaar storartet, og jeg hørte ham takke forskellige, bl. a. den højtærede Indenrigsminister, for hans Hjælp ved Tobaksbeskatningen. Det var mig nu en vældig Overraskelse; det har jeg aldrig hørt om før, at der har været Tale om noget saadant. Jeg har tværtimod Gang paa Gang hørt, i politiske Forhandlinger her i Salen eller i Udvalgene, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har brugt den nuværende Indenrigsminister til at holde frem for os: I er bange for ham, han kan forhindre Venstre i at gaa ind i en fornuftig Erhvervs politik, havde vi ikke ham, saa kunde vi sagtens snakke os til Rette. Det har jeg hørt forskellige Gange. Man har ment, at det var forkert, vi tog saa meget Hensyn til ham. Men naar han kan binde hele det store Socialdemokrati, saa er det ikke saa underligt, at han har kunnet holde os fra det. Jeg siger igen, jeg vilde ønske, det radikale Parti kunde have en Del Indflydelse paa Socialdemokratiet med Hensyn til Erhvervs politikken. Det er mit oprigtige Ønske, men jeg er lidt bange, for vi kan jo ikke komme udenom, at bag det store Parti, Socialdemokratiet, staar mægtige Kræfter, Kræfter, der ikke er til at kimse ad, hundredtusindvis af organiserede Arbejdere, hvis Krav man er nødt til at lytte stærkt til, det forstaar jeg godt. Jeg har ogsaa somme Tider en Følelse af, at det socialdemokratiske Parti egentlig ikke er de Radikale ret venligsindet, det siger lidt lidt haarde Ord om dem, spaar deres Undergang før eller siden. Jeg talte en Gang i Sommer med en højtstaaende Socialdemokrat om dette Fænomen, Sammenslutningen af de to Partier i et fælles Ministerium. Jeg sagde til vedkommende: Det havde jeg ikke ventet. Nej, sagde han, jeg elsker jo heller ikke de Radikale saa højt, at det gør noget, men det er et Spørgsmaal, om de ikke forsvinder hurtigere ved, at man behandler dem venligt, end ved, at man behandler dem haardt. Og det er sikkert og vist, at det radikale Parti godt kan komme i Fare, hvis det favnes alt for venligt af Socialdemokratiet. Jeg vil derfor bede de Radikale om at holde Øjnene aabne, at de ikke lader sig besnære af den megen Venlighed. Det er maaske ikke helt pænt, men jeg maa maaske dog alligevel minde om noget, der finder Sted somme Tider. Naar man slaar Rotter ihjel, saa sker det ikke altid ved Haardhed. Naar man skal have dem forgivet, saa fodrer man dem lidt i lang, lang Tid med lækre Ting og gør dem dristige og frimodige, saa de tager for sig af Retterne, og saa putter